

Spm. nr. US 89

Kl. 13.45

Ole Sohn (SF):

Jeg vil spørge ministeren, om ministeren ikke synes, det er meget tankevækkende eller bekymrende, at hver gang ministeren udtaler sig om kulturkamp, så bliver kulturkanonen blandet ind i det. Det er bekymrende, at det er, hver eneste gang ministeren selv udtaler sig, at den sammenblanding kommer. Er det ikke noget, der bekymrer ministeren?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg kan rolig sige til hr. Ole Sohn, at der er såmænd overhovedet ingenting, der bekymrer mig i mit liv og specielt ikke i mit politiske liv, for alting går jo ret godt lige i øjeblikket for regeringen.

Men jeg vil godt prøve at referere fra et læserbrev i Berlingske Tidende i dag, som er skrevet af en, som deltog i det møde som læser, og som her skriver, at det var et fredeligt møde, vi havde i tirsdags, altså et stille, roligt og fredeligt møde, som egentlig også undrer mig kan afstedkomme sådanne overskrifter, men hr. Ole Sohn, som har været så længe i politik, ved jo godt, at hvis en journalist har en dagsorden om at skrive noget spændende fra et uspændende møde, så forsøger vedkommende at banke det op ved at prøve at finde en vinkel på det, som vedkommende mener kan skabe noget debat.

Om nogen har jeg respekt for hr. Ole Sohns arbejde og for øvrigt også for hr. Mogens Jensens arbejde, men man ved jo godt, at når journalister skriver nogle ting, behøver det ikke altid være sandheden, kan man ligesom sige.

Ole Sohn (SF):

Det sidste vil jeg gerne skrive under på. Men alt har jo et udspring, og hele debatten om en sammenblanding mellem ministerens kulturkamp og regeringen og ministerens kulturkanon har jo samme udspring, nemlig ministerens tale på Det Konservative Folkepartis landsrådsmøde i 2005.

Det, der sådan set er bekymrende, er, at ministeren starter en debat, hvori ministeren forholder sig til både kulturkampen og kulturkanonen på en måde, som af alle, bortset fra ministeren, blev opfattet som en sammenblanding. Siden

hen, hver eneste gang ministeren udtaler sig om kulturkanon eller kulturkamp, sker der den sammenblanding.

Det, jeg spørger om, er, om det ikke er bekymrende, at det ikke kan lykkes ministeren klart og tydeligt at få adskilt den borgerlige kulturkamp og så det kulturprojekt, som en række personer nu på ministerens foranledning har sat sammen.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er to forskellige ting. Jeg står rank og stolt ved, at der skal føres en borgerlig kulturværdikamp for demokratiske værdier, og der håber jeg at få forbundsfæller, også i hr. Ole Sohn.

Man skal også passe på, at man ikke taler i pluralis, hvis man ikke sådan ved, hvem man repræsenterer. Jeg kan sige, at efter Berlingske Tidendes omtale af det i sidste uge, som for øvrigt nærmest var den eneste avis, som omtalte det – der var små omtaler andre steder, for der var ikke noget i den historie – har der ikke været nogen reaktioner.

Normalt er der jo altid reaktioner på det. Vi har i Kulturministeriet ikke fået nogen reaktioner på det. Vi har måske fået en eller to eller tre breve, jeg selv slet ikke har set. Jeg har ikke fået nogen breve eller nogen henvendelser i den sag. Så det der med at tale om flertal, og at folk forstår, og alle mulige andre ting ... altså, hvis man presser folk til at sige noget, så skal man nok få dem til det.

Nu tror jeg ikke, det er en sag, som særlig mange mennesker har beskæftiget sig med, og jeg kan rolig sige, at de mennesker, som var til stede på det møde, og det var hundrede personer, ikke har den opfattelse.

Ole Sohn (SF):

Ministeren har et par gange her i besvarelsen til både undertegnede og tidligere spørger stædt fast på, hvad der er ministerens fulde ret, at kulturkampen kører i sit eget spor. Det skal den også gøre. Så har ministeren også et par gange nævnt undersøgelsen, jeg tror, den var fra A4, om, hvor få nydanskere der egentlig føler sig som danskere, og at det er bekymrende.

Kunne man ikke forestille sig, at det måske netop var ikke på grund af, men i kraft af regeringens kulturkamp, at der er så få, der føler sig velkomne? Altså, hvis folk bliver mødt af en uvelkommenhed, så kan man næppe forestille sig, at de efterfølgende skal bukke og sige: »Jeg